

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobkyně: **T.H.V.**, narozená dne ■■■
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ■■■
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Douskem
sídlem 8. března 21/13, 460 05 Liberec 5 - Kristiánov

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČO: 00007064
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2017, č. j. OAM-357/ZA-
ZA11/HA10-2017,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 11. 2017, č. j. OAM-357/ZA-
ZA11/HA10-2017, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 11. 5. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž dne 16. 5. 2017 poskytla údaje. Uvedla, že je bez náboženského vyznání, nikdy nebyla ani v současnosti není členkou žádné politické strany či jiné organizace, je vdaná, její manžel i dítě jsou státními příslušníky Vietnamu s povolením k trvalému pobytu v České republice. Žalobkyně poprvé do České republiky přicestovala v roce 2004 na podnikatelské vízum. Naposledy z vlasti do České republiky odjela v roce 2010, tehdy disponovala povolením k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Žalobkyně si přeje zůstat v České republice se svým manželem a dítětem, o povolení k pobytu však přišla, jiný důvod pro udělení mezinárodní ochrany nemá. Zdůraznila, že je těhotná, termín porodu má za dva týdny, její zdravotní stav je dobrý.

2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden téhož dne. Žalobkyně uvedla, že ve vlasti žila ve společné domácnosti se svými rodiči a sourozenci. Rodiče žalobkyně ve Vietnamu vlastní rodinný dům, ve kterém bydlí společně s jejími dvěma sestrami. Další dvě sestry žijí ve stejné obci, ale na jiném místě. Žalobkyně ve Vietnamu po ukončení školy v roce 2003 pracovala jeden rok jako švadlena, ale neměla možnost si vydělat peníze. Když se dozvěděla, že v České republice jsou v tomto ohledu lepší podmínky, odcestovala do České republiky. Po příjezdu do České republiky žila asi dva týdny v Rumburku, potom se přestěhovala do Liberce, kde byla až do roku 2007 a pracovala zde v obchodě s potravinami. V letech 2007 až 2008 žila opět v Rumburku, kde pracovala jako výčepní. V roce 2009 se přestěhovala do Teplic, kde provozovala malé bistro. Nyní žije rok a půl v Jablonném v Podještědí, kde prodává ovoce a zeleninu. Svou vlast navštívila za tu dobu dvakrát, poprvé v roce 2008 na jeden měsíc a po druhé na přelomu let 2010 a 2011 také na jeden měsíc, v obou případech bydlela u rodičů. Koncem roku 2010 odcestovala do Vietnamu i se svým synem, který pak rok pobýval u jejích rodičů. Žalobkyně však po celou dobu pobývala v České republice rodičovský příspěvek. Žalobkyně navíc Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, předložila falešné doklady o uzavření sňatku ve Vietnamu. Z těchto důvodů jí nebyl legální pobyt v České republice prodloužen, obdržela pouze překlenovací vízum na tři měsíce. Žalobkyně připustila, že byla za falešný sňatek v České republice pravomocně odsouzena k podmíněčnému trestu odnětí svobody. Žalobkyně uvedla, že vyrozumění o ukončení legálního pobytu obdržela před čtrnácti dny, do své vlasti se však odmítá vrátit, protože v České republice pobývá již dlouho, má zde manžela a dítě, očekává narození dalšího potomka. Za svého manžela se provdala 8. 3. 2017, je otcem jejího prvorozeného dítěte. Pokud by se s rodinou vrátila do Vietnamu, neměli by kde bydlet, nemají peníze, nemohli by sehnat práci. Syn se narodil v České republice, chodí zde do první třídy základní školy, má sice vietnamské státní občanství, ale jeho mateřským jazykem je čeština, i když doma hovoří vietnamsky. Žalobkyně zdůraznila, že by nemohla očekávat pomoc od své rodiny žijící ve Vietnamu, protože i její rodinní příslušníci mají existenční potíže.

3. Na podporu svých tvrzení žalobkyně správnímu orgánu předložila dokumenty prokazující její rodinné vazby na území České republiky.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědi žalobkyně, jí doložených materiálů, informace z cizineckého informačního systému (CIS) a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace MZV ČR č. j. 98851/2015-OPTP ze dne 26. 5. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 - Stav lidských práv ve světě - Vietnam ze dne 22. 2. 2017, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam, květen 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Vietnam ze dne 12. 1. 2017 a zprávy Freedom House, leden 2017 - Svoboda ve světě 2017 - Vietnam. Žalovaný nezjistil žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný dále zkoumal, zda žalobkyni nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Uvedl, že se zabýval rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Zdůraznil, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou, zdravou osobou. Konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně se jeho udělení ani nijak výslovně nedomáhala. Humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobkyně žalovaný skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. Žalovaný současně posuzoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobkyně neuvedla a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Nezjistil ani žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla ve Vietnamu vystavena skutečně hrozcímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, t.j. nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Dle žalovaného ve Vietnamu také neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný konečně uvedl, že případné vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zdůraznil, že právo na společný život žalobkyně s jejím manželem, synem a nedávno narozenou dcerou, není neudělením mezinárodní ochrany popřeno, neboť manžel žalobkyně a její děti jsou rovněž státními příslušníky Vietnamu a mohou společně pobývat v místě, kde budou mít všichni možnost legálního pobytu, což nemusí být výhradně území České republiky. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné usoudit, že by jí ve vlasti bylo bráněno vést soukromý či rodinný život. Žalobkyně by po návratu do vlasti nebyla osamocena, protože tam žijí její rodiče a sourozenci. Manžel a děti žalobkyně se jako vietnamští občané mohou do země jejich původu vrátit společně s žalobkyní.

V opačném případě jí manžel může být nápomocen finančním zajištěním pro život v zemi jejího původu. Dle žalované existence rodinných vazeb nemůže být dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ani podle § 14b zákona o azylu a doplňkovou ochranu jí neudělil.

5. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Namítala, že s ní byl pohovor veden pouze v obecné rovině a nebyla poučena o tom, že její tvrzení jsou příliš obecná, konkrétnější informace žalovaný nepožadoval. Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003. Dle žalobkyně byl postup žalovaného v rozporu se zásadami správního řízení a konkrétními povinnostmi správního orgánu při zjišťování podkladů pro vydání rozhodnutí dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně v zemi původu nebude osamocena, neboť tam má rodiče a sourozence, je dle žalobkyně irrelevantní, neboť žalovaný se vůbec nezabýval ekonomickou a sociální situací rodičů a sourozenců žijících ve Vietnamu. Již v rámci pohovoru žalobkyně upozorňovala na skutečnost, že rodiče žalobkyně mají sami existenční potíže. Návratem do země původu by žalobkyně byla vystavena ohrožení lidské důstojnosti, neboť by se vyskytla na pokraji chudoby bez možnosti vést důstojný život. Žalobkyně zdůraznila, že zejména její dcera narozená dne 23. 5. 2017 potřebuje čisté a klidné prostředí, které zajistí správný vývoj dítěte a které jí žalobkyně není schopna v zemi původu zajistit, a to ani s dopomocí své rodiny. Žalovaný dle žalobkyně porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť tyto okolnosti v napadeném rozhodnutí dostatečně nevyhodnotil. Žalobkyně zdůrazňovala, že stabilní rodinné zázemí má naopak v České republice, když její manžel, syn i dcera zde mají trvalý pobyt, rodina má zajištěno bydlení i finanční příjem. Dle žalobkyně žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a zjištěný skutkový stav nesprávně posoudil. Žalobkyně dále tvrdila, že jí měl být udělen minimálně humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí není dle žalobkyně patrné, jak žalovaný postupoval při vyhodnocení skutkových okolností případu, jak se vypořádal s pojmem „zvláštního zřetele hodných“, z jakých důvodů v rámci správního uvážení nepodřadil tvrzení žalobkyně a zjištěné skutečnosti pod tento pojem. Z uvedených důvodů žalobkyně požadovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a žalobkyni uhrazeny náklady řízení.
6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Trval na tom, že skutkový stav zjistil řádně a při pohovoru, který byl s žalobkyní veden, měla žalobkyně dostatečný prostor uvést veškeré důvody, jež jí vedly k opuštění vlasti, a mohla popsat všechny potíže, které ve vlasti měla. Námitky ke způsobu vedení pohovoru pokládal žalovaný za nedůvodné a odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. 3 Azs 23/2004. Dle žalovaného, žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, jelikož o povolení k legálnímu pobytu přišla, a to vlastním zaviněním z důvodu své trestné činnosti. Žalovaný konstatoval, že chápe snahu žalobkyně o setrvání na území České

republiky, zdůraznil však, že žalobkyně měla svou pobytovou situaci řešit zákonnou cestou, nikoliv prostřednictvím správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pro účely legalizace pobytu na území České republiky není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu. Závěrem žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobkyně nepožádala o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění z území České republiky, což nasvědčuje účelovosti podání její žádosti o mezinárodní ochranu. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta.

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně znovu zpochybnila způsob vedení pohovoru v průběhu správního řízení. Namítala, že pokud by s ní byl pohovor veden řádně, a byla by poučena o následcích nedostatečného tvrzení, pak by uvedla další skutečnosti a důvody rozhodné pro výsledek azylového řízení.
8. Žalovaný reagoval triplikou, v níž především zdůraznil, že žalobkyně byla před samotným pohovorem řádně poučena. Uvedla, že poučení porozuměla a nežádá bližší vysvětlení. Zároveň konstatovala, že se cítí zdráva a je pohovoru schopná. Pohovor byl na žádost žalobkyně veden v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka. Dle žalovaného nemůže jít poučovací povinnost tak daleko, aby byl žadatel poučován o tom, jaké důvody a skutečnosti má uvádět, aby bylo jeho žádosti vyhověno, což vyplývá i z ustálené judikatury.
9. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobkyně i žalovaný setrvali na své argumentaci.
11. Pokud žalobkyně poukazovala na nedostatečně zjištěný skutkový stav, odkazuje krajský soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS. Podle zdejšího soudu byl skutkový stav věci zjištěn v intenzitě nevyvolávající důvodné pochybnosti. Žalovaný se dostatečně zabýval důvody, pro které žalobkyně požadovala udělit mezinárodní ochranu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63) je to právě žalobkyně, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o její žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylíčí všechny důvody, které ji vedly k opuštění země původu, a jen na žalobkyni je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody žalobkyní uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu

azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, žalobkyní nesdělené, zvláště když správní orgán dal žalobkyni dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu její žádosti o udělení azylu, což z protokolu o pohovoru k žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jasně vyplývá. Neobstojí proto námitka žalobkyně, že ji měl správní orgán upozornit na skutečnost, že její tvrzení jsou příliš obecná, a pokud tak neučinil, porušil svou poučovací povinnost. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003, je dle krajského soudu zcela nepřipadný, neboť skutkové okolnosti v tehdy řešené věci byly zásadně odlišné. Krajský soud pouze dodává, že žalobkyně žádné jiné významné skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany neuvedla ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí.

12. Pokud žalobkyně žalovanému vytýkala, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v otázce humanitárního azylu, které žalovaný pouze stručně odůvodnil, krajský soud takové úvaze nepřisvědčil.
13. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
14. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že na udělení humanitárního azylu není subjektivní nárok (k tomu např. sp. zn. 3 Azs 23/2003 - 61). Dle § 14 zákona o azylu jde při rozhodování správního orgánu o posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o „případ hodný zvláštního zřetele“, přičemž tento neurčitý právní pojem ani nestanoví kritéria, která by měla splňovat životní situace žadatele; norma tedy dává správnímu orgánu poměrně široký prostor pro správní uvážení. K prokázání naplnění zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu tak může zásadně napomoci i samotný žadatel o azyl navržením relevantních důkazů, jimiž se správní orgán bude zabývat. Při následném soudním přezkumu těchto rozhodnutí soud zkoumá, zda ve správním řízení došlo k závažným procesním pochybením. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 127/2005 - 77).
15. Humanitární azyl by bylo možné přiznat, jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009 - 71, „*např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.*“ Žalobkyně netvrdila, že by v její situaci existovaly některé z naznačených relevantní důvodů; za jediné důvody, pro něž žádala o mezinárodní ochranu a na nichž setrvala i v žalobě, označila touhu žít s rodinou v České republice, protože její rodinní příslušníci mají na území České republiky trvalý pobyt a jsou zde lepší životní podmínky než ve Vietnamu. Svůj zdravotní stav označila sama žalobkyně za dobrý.
16. Jelikož žalobkyně žádné další důvody již neuvedla, nelze shledat pochybení žalovaného,

který zkoumal naplnění podmínek pro udělení azylu pouze v těchto mezích (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42 a č. j. 5 Azs 22/2003 - 41).

17. K udělení humanitárního azylu z rodinných důvodů se Nejvyšší správní soud také již mnohokrát vyjádřil. Uvedl, že snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem, jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, či rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52).
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 písm. d) citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. K argumentaci žalobkyně nesprávným posouzením zásahu do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě návratu do Vietnamu krajský soud uvádí, že se žalovaný nijak neodchýlil od znění aplikovaných ustanovení a jejich judikurního výkladu.
20. Předně je v dané věci třeba upozornit, že Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že potřeba legalizace pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94). Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany právě z takového důvodu, když v rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu dne 16. 5. 2017 k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla: „Přišla jsem v ČR o povolení k pobytu. Chtěla bych zde žít s manželem, dítětem a nechci z ČR vycestovat. Chci být v ČR. Jiný důvod nemám.“ O mezinárodní ochranu přitom požádala až po několikaletém pobytu v České republice, a to v okamžiku, kdy jí bylo zrušeno pobytové oprávnění v souvislosti se spácháním trestné činnosti. Ze správního spisu, konkrétně Opisu z evidence rejstříků trestů fyzických osob, vyplynulo, že se žalobkyně na území České republiky dopustila trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, je o azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jinými slovy lze říci, že u posuzování

žádosti dle zákona o azylu se předpokládá, že ten, komu hrozí v zemi původu pronásledování či újma z azylově relevantních důvodů, zažádá o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co tuto zemi opustí a přicestuje do hostitelského státu. I to nasvědčuje tomu, že příběh žalobkyně není azylově relevantní a pro řešení své situace zvolila nevhodné prostředky, resp. tak učinila účelově. Okolnost, že se žalobkyně dostala v důsledku spáchání trestné činnosti do situace, kdy již nemůže na území České republiky legálně setrvat, odůvodňuje naopak závěr, že se nejedná o případ hodný udělení doplňkové ochrany na základě zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

21. Krajský soud dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž tento soud konstatoval, že „*ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.*“ Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25). U žalobkyně nebylo ničím prokázáno, že by nemohla budovat své rodinné zázemí či prohlubovat rodinné vazby v zemi původu, když její manžel i děti jsou vietnamskými státními příslušníky (na území České republiky pobývají na základě trvalého pobytu), a ve Vietnamu žijí rodiče a sourozenci žalobkyně, s nimiž je žalobkyně v kontaktu. Rodiče žalobkyně se navíc rok starali o jejího nezletilého syna, kterého žalobkyně do země původu odvezla, když byl přibližně ve věku, ve kterém je dnes její dcera. Ani argumentaci nízkým věkem dcery a potřebou zajištění klidného prostředí pro správný vývoj dítěte tak krajský soud nepřijal. Tím, že žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana, nebylo porušeno její právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich pobytu a umožnit jim přenést si soukromý život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou velmi přísné (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 - 67). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v případě žalobkyně prokázány, neboť jí není jakýmkoliv způsobem znemožněn rodinný život v zemi jejího původu, když ekonomické důvody za takové okolnosti považovat nelze. Žalovaný rozhodl v souladu s výše citovanou judikaturou, od které nebylo jakéhokoli důvodu se odchýlovat, když dospěl k závěru, že rodinný život žalobkyně, tj. soužití s manželem a jejími nezletilými dětmi na území České

republiky, nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

22. Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 3. dubna 2018

Mgr. Karolína Tylová
soudkyně

